

בש"פ 5479/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5479/19

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 1.8.2019 במ"ת 18850-02-19 שניתנה על ידי
כבוד השופט א' אינפלד

תאריך הישיבה: כ"ה באב התשע"ט (26.8.2019)

בשם העורר: עו"ד איחסאנווהבי

בשם המשיבה: עו"ד עודד ציון

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי (מ"ת 18850-02-19, כב' השופט א' אינפלד) לפיה נדחתה בקשת העורר לעיון מחדש בהחלטה להורות על מעצרו עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו. הסניגור ממוקד בטיעוניו

עמוד 1

ומפנה להחלטה לגבינאשם נוסף בכתב האישום ששוחרר ממעצר מאחורי סורג וברח, ותחת זאת הוחלט להשימו במעצר באיזוק אלקטרוני. זאת, על פי החלטת בית משפט זה (בש"פ 4313/19, כב' השופטת ד' ברק-ארז). לגישת הסניגור שחרור הנאשם לאחר ממאסר מאחורי סורג וברח מחייב תוצאה דומה לגבימרשו.

2. כשם שאין להפלות בין שווים אין לגזור דין אחד בין שונים. בענייננו, המפתח להחלטה מצוי בדלת אמות ההחלטה בעניין הנאשם האחר. בהחלטתה הדגישה כבוד השופטת ברק-ארז שלושה נתונים. הראשון, חלקו הנגרר של הנאשם האחר באירועים. שנית, היות הנאשם האחר אדם צעיר, נורמטיבי ונטול עבר פלילי שמלמד שהאירוע הוא ככל הנראה תוצאה של חיבור לגורמים שאותם הכיר לאחרונה ואשר השפיעו עליו לרעה. שלישית, ההתרשמות החיובית של בית המשפט מהמפקחים שהוצעו. בהחלטתו, בית המשפט המחוזי הבדיל בין המקרים בכך שהעורר היה מעורב באופן עמוק ביותר בביצוע העבירה והיה בלב תהליך עבירת הסחיטה באיומים כלפי המתלונן. זאת, בניגוד לנאשם האחר כפי שהובהר. עוד ציין בית המשפט המחוזי כי על אף התרשמותו החיובית מהור"י העורר, לנוכח ההערכה כי קיימתאי בהירות בתחום ההתמכרויות ביחס לעורר וסירובו לקבל טיפול, לא ניתנה המלצה לשחררו לחלופה שהוצעה.

3. כדי לעמוד על השוני בין העורר והנאשם האחר, נציג בקצרה את העובדות בכתב האישום אשר הוכחו לכאורה כנגד שני הנאשמים. העורר והנאשם האחר, ביחד עם נאשם נוסף בכתב האישום ואחרים קשרו קשר לתקוף את המתלונן. לשם כך, העורר יצר קשר עם המתלונן וקבע להיפגש עמו בצומת חורה. הנאשם האחר, ביחד עם הקושרים הנוספים, הסיעו את העורר למקום הפגישה ושם המתין העורר למתלונן. לאחר שהאחרון הגיע הציע העורר שייסעו לחורשה בסמוך לערד, שם סוכם מבעוד מועד שתבצע התקיפה. במהלך הנסיעה דאג העורר לעדכן את יתר המעורבים ביחס למיקומו. במהלך התקיפה הוכה קלות גם העורר וזאת במטרה לגרום למתלונן לחשוב שהוא אינו חלק מן התכנית העבריינית. בזמן הזה לא השתתף הנאשם האחר בתקיפה אלא נותר לתצפת בכניסה לחורשה. לאחר מכן הוכנסו העורר והמתלונן לרכב כאשר הם קשורים. בשלב זה אחד הקושרים האחרים החל לצלם את המתלונן ולדרוש ממנו שיודה כי הגיע לחורשה על מנת לקיים יחסי מין עם העורר. העורר גם הוא עודד אותו להודות בכך. בעקבות זאת, המתלונן הודה בדברים. לבסוף, הקושרים נטשו את המתלונן בשטח פתוח בעיר רהט.

יוצא כי חלקו של הנאשם האחר אינו במרכז הבמה. הסניגור טען כי כשם שהנאשם האחר לא השתמש באלימות כנגד המתלונן, הדבר נכון אף לגבי העורר. ברם, הצגת הדברים באופן כזה עשויה להטעות. כפי שקבע כבוד השופט אינפלד בהחלטתו לדחות את הבקשה לעיון חוזר, העורר אכספג מכות אך זאת מתוך התכנית להציג אותו כקורבן אף הוא בעיני המתלונן. עיקרו של דבר נכתבו על ידי השופט נ' אבו-טהבהחלטתו להורות על מעצרו של העורר עד לסיום ההליכים. "המתלונן נזרק בשטח פתוח כשהוא חבול ורק בנס ניצל ולא דימם למוות בשדה הפתוח. משיב 2 [העורר] הוא החוליה המבצעת בלעדיה אין, אשר הוביל את המתלונן לחורשה במרמה ואפשר לשותפיו לבצע לנגד עיניו את המעשים החמורים". אכן עולה, כפי שצוין בהחלטה, שקיימת רמת מסוכנות גבוהה מחומרת המעשים. הנה כי כן, יש פער ממשי ביותר בין המעשה לכאורה של העורר לבין המעשה לכאורה של הנאשם האחר. פער זה אף מצדיק שינוי בתוצאה בהיבט המעצר עד לסיום ההליכים. לכך יש להוסיף את האמור בתסקיר לגבי העורר.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה באב התשע"ט (26.8.2019).

ש ו פ ט
